

Serafijntje

Er waren eens, heel lang geleden, honderden toverfeetjes met ragfijne vleugeltjes. Ze woonden eeuwen lang in een mooi kasteel aan de rand van een drukke stad. Het kasteel lag dichtbij een blauwe zee in een zonnig warm land. Deze feetjes waren heel behulpzaam. Mensen en ook kinderen vroegen hen vaak om raad. Van heinde en ver stopten ze brieven met de meest uiteenlopende vragen in de brievenbus van het kasteel.

Op een dag kregen alle toverfeetjes zomaar uit het niets een blauwe stralenkrans. Ook dinosauriërs, draken, kabouters en elfjes kregen op een dag zomaar uit het niets een stralenkrans. Hiermee konden ze met onmeetbare snelheid door het eindeloze heelal reizen. Ze vonden uiteindelijk allemaal een nieuwe thuishaven op enkele bijzondere planeten. De toverfeetjes ontdekten in een sterrenhoop van duizenden sterren een feeërieke ruimte. Dat werd hun nieuwe woonplek. Ze noemden hem: Hemelrijk. De brievenbus van het kasteel op de Aarde bleef gewoon in gebruik. Enkele toverfeetjes haalden regelmatig de brieven op. Ook van de bijzondere planeten.

De toverfeetjes waren ongeveer even groot als een pasgeboren baby. En zo licht als een veertje. Ze waren muzikaal, creatief en hulpvaardig. Een van de toverfeetjes heette Serafijntje. Alleen dit feetje had tegelijk met de blauwe stralenkrans nog enkele speciale gaven erbij gekregen. Zij alleen kon mensen en dieren een stralenkrans geven. Ze kon zich onzichtbaar maken. En andere onzichtbare gedaanten zien.

Serafijntje werd vanaf dat moment geleidelijk aan bekend als hét toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Want zij kon met deze gaven mensen en dieren vaak helpen bij het oplossen van grote problemen. Serafijntje raakte zodoende bevriend met talrijke bijzondere en gewone levende wezens. Zoals tovenaars, tovenaressen, dinosauriërs, kabouters, elfjes, dieren, mensen enzovoorts.

Serafijntje had lange zwarte haren met enkele korte haarsprietjes op haar voorhoofdje. Ze had blauwe oogjes en altijd blote voetjes. Haar blauwe jurkje had een wit geschulpt kraagje en een jurkzak met een wit geschulpt randje.

Met haar blauwe stralenkrans reisde Serafijntje eeuwenlang door het heelal naar de bijzondere planeten en naar de Aarde. Altijd nieuwsgierig en leergierig. Zichtbaar of onzichtbaar. Daardoor beleefde ze talloze avonturen.

Inhoud:

Lottie	3
De Kunstplaneet	7
Het Kronkelpad	11
De Missouri rivier	18
De Kleine Dino	21
Op de aarde	26
Een geluk bij een ongeluk	27
Een ontvoering	33
De Doolhof	35
De zoektocht van Tien-Tien	37
Het paleis van de Farao	42
De bruiloft	46

Pats! De scherven vlogen in het rond. Het rivierwater stroomde over de keien. "Goede morgen," zei de ruiter opgewekt.

Lottie

Er was eens... heel lang geleden een meisje van ongeveer zestien jaar oud. Ze heette Lottie en woonde met haar ouders in een klein armoedig huisje aan de rand van een eindeloos groot bos. Haar vader was houthakker. Een jaar geleden was er tijdens het werk plotseling een boomstam op zijn voet gevallen. De wond aan zijn voet was zo ernstig dat de houthakker na de genezing niet goed meer kon lopen. Hij strompelde enigszins. Ook miste hij de kracht in zijn voet die nodig was bij het zware werk. Gelukkig kon hij wel de minder zware takken ontdoen van hun bladeren en ze in korte stukken zagen. De mensen kochten deze korte takken om hun kachels te laten branden.

De moeder van Lottie zorgde voor een kleine moestuin, een tiental kippen, twee geiten en enkele fruitbomen. Iedere dag hadden ze een stukje gebraden vlees of een stukje gebakken vis of heerlijke pannenkoeken. En er was altijd groente, fruit, brood, kaas en melk. Lottie hielp haar moeder in de moestuin en bij het huishouden. Deze lieve dochter deed nog iets. Iets héél bijzonders. Eén keer in de week, vroeg in de ochtend, drentelde ze met een grote waterkan naar een nabij gelegen rivier. Vervolgens liep ze nog een stuk over een keienpad langs de rivier. Tot aan een mooi schitterend watervalletje. Er klonk altijd een helder klaterend geluid van vallend water. Precies op die plek schitterde het water als zilver onder de stralende zon. En daar liep het meisje de rivier in tot aan haar knieën. Ze vulde vervolgens de waterkan helemaal vol met het rivierwater.

Ook op deze mooie ochtend. Tijdens het vullen van de waterkan zong Lottie een vrolijk liedje. Met een blij gezichtje liep ze even later terug over het keienpad langs de rivier. Haar lichtblonde krullen straalden in de zon. Ineens zag Lottie in de verte een ruiter op een paard. Hij kwam steeds dichterbij. "Wie zou dat zijn?" dacht ze verbaasd. "Er lopen hier nooit mensen zo vroeg in de ochtend over het keienpad. En zeker geen ruiter op een paard. Misschien is het een bandiet. Wat moet ik doen?"

“Hihihi... hihihi...” hinnikte het paard. Het dier stond met een ruk stil vlak naast het meisje. De ruiter sprong eraf. Lottie schrok zo hevig dat ze de waterkan liet vallen. Pats! De scherven vlogen in het rond. Het rivierwater stroomde over de keien. “Goede morgen,” zei de ruiter opgewekt. “Niet bang zijn. Ik doe je geen kwaad.” Hij zweeg een moment. “Hoe heet je?” vroeg hij en keek haar recht in de ogen. Ook het meisje keek hem recht in de ogen. Ze zag een vriendelijke twinkeling en ze zag een vriendelijke glimlach. “Lottie!” antwoordde ze daarom vrolijk. “Een mooie naam!” zei de jongeman. “Ik heet Edward Venturo. Iedereen noemt mij Venturo. Deze naam betekent geluk. En ja... geluk heb ik nodig. Want ik hou van avonturen. Maar... Lottie... ik begrijp het niet... Waarom haal je water uit deze rivier? Hebben jullie in het dorp geen waterpomp?” Lottie glimlachte. “Natuurlijk hebben wij een waterpomp in het dorp. Maar dit is geen gewoon water. Het is heel bijzonder water. Er zit zilver in.” Venturo fronste nadenkend zijn wenkbrauwen. “Er zit echt geen zilver in dat water,” protesteerde hij. “Ik zie alleen water... helder water.” “Ja,” zei Lottie, “dat klopt! Maar thuis, in onze tuin giet ik het rivierwater in drie grote schalen. De hete zonnestralen laten het water verdampen. Wat in de schalen achterblijft zijn hele kleine fijne zilveren korreltjes.”

Lottie had tijdens het vertellen rode blosjes op haar wangen gekregen. Venturo staarde het meisje verwonderd aan. Uiteindelijk vroeg hij: “Wat ga je met de zilveren korreltjes doen?” “Ik bewaar alle zilveren korreltjes in een kommetje. Als het kommetje helemaal vol is... kan ik...” De blauwe ogen van het meisje keken in de verte... In haar gedachten zag ze waarschijnlijk iets moois.” “Wat kan je dan?” onderbrak Venturo haar droombeeld. “Dan kan ik... voor mijn ouders een mooi houten huisje kopen met veranda. Dicht bij de oceaan.” De jongeman dacht even na. Zijn zwarte haren wapperden in de wind. Zijn bruine ogen keken naar de scherven van de waterkan. Vervolgens naar het blozende meisje. Hij stak zijn hand in de zak van zijn mantel en haalde er iets uit. “Lottie,” zei hij, “ik vind het knap wat je doet. Dit is voor jou!” Hij pakte haar hand en legde er een gouden munt op. “Het is mijn schuld dat jouw waterkan kapot is gevallen. Met deze gouden munt kun je veel mooie dingen kopen voor in het mooie houten huisje met veranda. Ik wens je veel succes met het verzamelen van de zilveren korreltjes. Ik hoop dat jouw prachtige wens in vervulling zal gaan.” Venturo sprong op zijn paard. “Dag Lottie!” riep hij. “Ik ga binnenkort een avontuurlijke reis maken. Ik hoop je na die reis weer te ontmoeten.” Hij zwaaide... het paard hinnikte en liep stapvoets verder over het keienpad. Lottie

keek ze na. Langzaam verdwenen de ruiter en zijn paard in de verte. Het meisje liep zingend naar huis. De gouden munt danste in haar jurkzak.

Lottie vulde haar dagen met schoollessen, uitstapjes met vriendinnen, de geitjes melken, appels plukken, met haar katje Mauwie spelen en... natuurlijk de schalen vullen met het schitterende rivierwater. Meestal scheen de zon met warme of hete stralen. Soms regende het. Dan zette Lottie snel de schalen onder een afdak. Na ongeveer een week was het rivierwater helemaal verdampt. Op de bodem van de schalen schitterden de achtergebleven zilveren korreltjes. Met een stralende glimlach veegde Lottie de kostbare zilveren korreltjes in het kommetje. Het kommetje was inmiddels halfvol. "Nog twee maanden schalen vullen met het rivierwater," mompelde Lottie. "Dan is het kommetje helemaal vol. En dan... kan ik dat mooie huisje aan de oceaan kopen."

Haar gedachtegang was juist geweest. Na twee maanden was het kommetje helemaal vol met zilveren korreltjes. "Hoeraaaa!" riep het meisje enthousiast. "Papa! Mama! Ik heb genoeg zilveren korreltjes. Hiermee kan ik nu... dat mooie houten huisje met veranda bij de oceaan kopen!" Haar vader en moeder straalden van blijdschap.

De oude weduwman die zijn leven lang in het houten huisje had gewoond was een beetje hulpbehoevend geworden. Daarom woonde hij sinds kort bij zijn enige dochter met haar man en vier kinderen. Het was een groot huis met veel ruime kamers. Plaats genoeg voor iedereen. Bovendien vond de familie het heel gezellig mét opa erbij. Zodoende kon Lottie dat mooie houten huisje met veranda aan de oceaan kopen. Het moest wel opgeknapt worden. Bij het huisje stonden ook enkele fruitbomen. Er was een moestuin, een grasveld en een groot hok. Perfect voor de geitjes en de kippen.

De vader van Lottie verfde het huisje, de deuren en de veranda sneeuw wit. De deurlijsten en de raamlijsten kregen een lichtblauwe kleur. Na de opknapbeurt zag het nieuwe huisje er fantastisch mooi uit.

Samen met haar ouders kocht Lottie enkele nieuwe meubels, gordijnen, beddengoed en nog veel meer. Ze betaalde dat allemaal met de gouden munt van de vriendelijke jongeman. Lottie bleef doorgaan met het verzamelen van zilveren korreltjes. Deze keer wilde ze de opbrengst gebruiken om een studie te volgen op de universiteit. Ze hield van kunst. En van de kunstgeschiedenis. Na